

HỒI 34**Xuân Hùng Hiệp Nghĩa**

Tiếp đó, thanh âm dồn dập gấp gáp của ba người vọng tới. Phật Môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền bước chân không vững, khí huyết đảo lộn, liên tục thối lui ra ngoài mấy trượng, hồi lâu mới đứng trở lại được.

Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vĩ cũng liều mạng nghênh tiếp một chiêu, bây giờ bị sức chấn động dội lại khiến tai ù mắt hoa, thân hình không ngừng lắc lư, sắc mặt trắng nhợt như xác chết.

Ma Y Quán Đạo Nguu Đao Đình càng thê thảm hơn, sắc mặt tái ngắt, hơi thở hồng hộc như trâu, thân hình run lên bần bật, máu tươi rỉ ra hai bên khóe miệng, loạng choạng ngồi phịch xuống đất.

Đặng Tiểu Nhân vội thu thế nhảy sang một bên đứng nhìn ba người hồi lâu không chớp.

Sự thể diễn ra quá đột ngột làm kinh động những nhân vật võ lâm đang có mặt ở đó. Quần hùng đưa mắt nhìn nhau lặng im không thốt nên lời.

Phật Môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền vội lấy từ trong mình ra một hoàn thuốc Tuyệt Liên Tử đặt vào tay Ma Y Quán Đạo Nguu Đao Đình rồi thản nhiên nói:

- Nguu huynh dùng thử xem Tuyệt Liên Tử của ta có công hiệu ra sao.

Nguu Đao Đình tiếp lấy Tuyệt Liên Tử, đoạn lập tức nuốt ngay vào miệng.

Một làn hương thơm mát rượi theo đường miệng trôi xuống, trong người bỗng dễ chịu hẳn lên, thương thế bị áp chế ngay tức khắc, trong lòng lão không khỏi vui mừng, liền đứng bật dậy, giọng cảm kích nói với Ngộ Thiền:

- Tuyệt Liên Tử quả nhiên danh bất hư truyền, thần kỳ vô tưởng, bản đạo muôn phần cảm tạ.

Phật Môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền há miệng cười khà khà im lặng không đáp.

Đào Nhất Vĩ thấy Ngưu Đaoan Đình an nhiên vô sự, trong lòng lão mới yên tâm, vội nhìn Đặng Tiểu Nhân rồi cười ha hả bảo chàng:

- Tiểu huynh đệ quả thật là kỳ tài võ lâm, hảo tâm cơ, hảo khinh công, hảo cơ trí, hảo thân pháp. Bây giờ tiểu huynh đệ hãy tiếp một kiếm của ta xem thử.

Đặng Tiểu Nhân đang muốn đánh nhanh thắng mau liền đặt tay vào chuôi kiếm, đoạn cúi mình đáp lớn:

- Tam vị tiền bối xuất chiêu, vãn bối xin hầu tiếp tam vị.

Ba người vừa có kinh nghiệm lúc này nên càng thận trọng, không hề dám khinh xuất coi thường đối phương.

Chỉ thấy ba bóng người đột ngột vọt thẳng lên không.

Màn kiếm quang hòa lẫn với chướng ảnh liên miên bất tuyệt nhằm đỉnh đầu Đặng Tiểu Nhân ập xuống.

Liền thấy Đặng Tiểu Nhân xuất chiêu không chế đối phương, lấy công làm thủ. Chướng kiếm của ba người vừa công ra, chàng đã lập tức có thể khắc chế thủ pháp của đối phương, chiếm lấy tiền cơ, bức bách đối phương phải thối lui.

Ba người liền tiếp biến chiêu đối thức, song vẫn bị Đặng Tiểu Nhân xuất thủ áp chế, bức họ phải vừa đánh ra nửa chừng đã vội phải thu thế biến chiêu.

Mới qua vài chiêu, Ngưu Đaoan Đình, Ngộ Thiền, Đào Nhất Vĩ đã bị Đặng Tiểu Nhân hoàn toàn áp chế, bức bách đến nỗi họ không còn cách nào có cơ hội xuất chiêu hoàn thủ.

Lúc này mọi người đứng ngoài thấy bốn người động thủ không quá mấy chiêu, trong lòng họ vừa cảm thấy kinh ngạc vừa kỳ lạ vô cùng.

Chiêu thức đánh ra với thủ pháp cực kỳ tầm thường song Đặng Tiểu Nhân sử dụng nó thập phần uy lực, khiến người ta trông thấy phải sợ hãi kinh hồn thất phách.

Lát sau, mọi người xung quanh mới chợt nhận ra, chiêu thức của Đặng Tiểu Nhân tuy cực kỳ tầm thường nhưng thời gian xuất thủ, bộ vị công kích lại cực kỳ chuẩn xác, đối phương vừa định biến chiêu, lập tức đã bị chàng áp chế rồi, nhân đó mà phản kích đánh bại, chiếm lấy phần thắng.

Ba người lại miễn cưỡng cố đánh thêm vài hiệp nữa nhưng càng đánh trong lòng họ càng cảm thấy kinh sợ. Bất luận họ dùng thủ pháp hay chiêu thức gì, chỉ cần mới ra tay liền bị chàng chặn đứng ngay lập tức. Họ đang đợi cơ hội nhảy ra khỏi vòng chiến ngừng tay chịu thua, chợt nghe Đặng Tiểu Nhân cất tiếng:

- Tam vị tiền bối đề phòng, tại hạ sắp xuất thủ đây.

Nói chưa hết lời, một vầng ô quang đen kịt đã bay vọt lên không.

Ô quang không ngừng lưu chuyển, lấp lánh nhức mắt vô cùng. Lẹ hơn điện xẹt vừa bùng lên đã vội tắt lịm.

Tiếp đó, những tiếng la kinh ngạc như muốn xé rách màng nhĩ.

Thanh âm trầm đục vang lên.

Bóng người bay ngược ra.

Bầu không khí đột nhiên tĩnh lặng lạ thường.

Ngưu Đaoan Đình, Ngộ Thiện, Đào Nhất Vĩ đứng chết lặng như tượng gỗ không hề động đậy.

Đặng Tiểu Nhân đã dứt kiếm vào vỏ từ lúc nào, hai tay vẫn chấp sau lưng ngửa mặt nhìn trời, tư thái nhàn nhã ung dung tự tại, dường như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Những kẻ đứng ngoài quan sát trận chiến hết nhìn người này lại ngó người kia, nét mặt lộ vẻ nghi ngờ, bối rối, họ không biết tại sao trận đấu dừng lại nửa chừng.

Phút chốc, những người quan chiến đột nhiên la lên một tiếng kinh ngạc.

Trên chóp mũi của Ngưu Đaoan Đình, Ngộ Thiện, Đào Nhất Vĩ đồng thời ứa ra một giọt máu tươi, dưới ánh mặt trời chiếu xuống trông vô cùng nhức mắt.

Những người đứng bên ngoài không tài nào thấy được chàng đã xuất thủ ra sao. Ngay cả ba người bị đánh cũng chỉ thấy bóng người lướt qua, trước mắt họ đột nhiên hoa lên, chóp mũi ba người bất ngờ như bị một mũi kim châm vào, sau đó tất cả lặng yên trở lại như cũ.

Không khí bốn phía dường như đặc cứng lại khiến cho mọi người cơ hồ như ngừng thở.

Ngưu Đaoan Đình gơ tay quệt giọt máu trên chóp mũi, đoạn cất lên một tràng cười dài, chấp tay nghiêm giọng bảo Đặng Tiểu Nhân:

- Tiểu huynh đệ võ công đã tới mức siêu phàm nhập thánh, Nam Bút Tạ Tiều Thiện chẳng còn gì đáng sợ nữa. Mấy lão phế vật chúng ta tuy bất tài cũng nguyện đi theo hộ tá hai bên tả hữu. Mong tiểu huynh đệ chớ cự tuyệt lời thỉnh cầu của mấy lão già vô dụng này.

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười, lòng thập phần vui sướng nhưng chưa kịp mở miệng đáp.

Bổng thấy Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương, Tiểu Hòa Thượng Không Không Không, Thần Đà Ất Hưu, Tỷ Bất Quá Ngộ Thượng Quan Lượng đã bước tới trước đồng thanh lên tiếng:

- Thù này không trả thề không làm người. Nhất định phải tìm Nam Bút Tạ Tiêu Thiên để vấn tội, bốn chúng ta đây sẽ có một phần trong đó.

Đặng Tiểu Nhân còn chưa kịp nói thì Tái Thế Nhân vội cướp lời:

- Vạn tâm như một vậy thì chuyện tiêu diệt Nam Bút chỉ còn đợi ngày mà thôi. Lại có Tuyệt Liên Tử của Ngộ Thiên, chất độc trong nội thể bốn vị cũng không còn chi đáng sợ.

Phí Đại Cương, Không Không Không, Thần Đà Ất Hưu, Thượng Quan Lượng trong lòng cực kỳ hân hoan, nhất tề nói lớn:

- Đa tạ lão nhân gia đã thành toàn.

Ngộ Thiên vội đưa hai tay dâng lọ Tuyệt Liên Tử đến trước mặt Tái Thế Nhân rồi cười ha hả lớn tiếng nói:

- Tuyệt Liên Tử đây, lão nhân gia cứ tự tiện dùng vào việc đại sự. Tục ngữ nói hoàng đế không để quân đói bao giờ, bọn văn bối hai ngày nay chưa hề có gì trong bụng, chúng ta hãy dùng bữa trước đi.

Lời nói vừa dứt, lập tức tiếng cười sảng khoái đồng loạt vang lên.

Trong sơn cốc tràn ngập không khí vui vẻ, mọi người hàn huyên chuyện cũ, tính chuyện tương lai.

Những hung thần chuyên môn làm ác phút chốc đã quay về đường thiện, chẳng những thay đổi số phận của mình mà còn biến đổi vận mệnh chốn võ lâm.

oOo

Nhiều người làm việc, kẻ nhóm lửa, người rửa đồ, kẻ dọn dẹp, trong sơn cốc bỗng nhộn nhịp ồn ào hẳn lên.

Những hào khách giang hồ, kỳ nhân trong võ lâm đã ngồi lại với nhau cùng ăn uống thập phần vui vẻ.

Rượu được ba tuần, thức ăn đã qua năm món.

Ngưu Đaoan Đình chột đứng bật dậy, rạch nhẹ một đường vào cổ tay, mấy giọt máu tươi nhỏ xuống cái bát lớn đang để trước mặt, tia mắt quét qua quần hùng đang ngồi, rồi nghiêm trang nói:

- Vì tư thù cũng được, vì chính nghĩa võ lâm cũng được, chúng ta đã đồng tâm hiệp lực thảo trừ Nam Bút Tạ Tiêu Thiên, xin chư vị trích máu cùng nhau phát thệ để tỏ rõ quyết tâm của mình.

Tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên.

Mọi người tranh nhau trích máu của mình vào trong bát.

Ma Y Quán Đạo Ngưu Đaoan Đình bê bát huyết tửu uống một ngụm, sau đó cứ chuyền đi theo thứ tự.

Mỗi người một ngụm tiếp nhau, huyết tửu đã cạn.

Ngưu Đaoan Đình giơ cao hữu thủ trình trọng nói tiếp:

- Huyết tửu đã cạn rồi, thỉnh chư vị cùng ta minh thệ. Ngưu Đaoan Đình nguyện theo Đặng Tiểu Nhân thảo trừ Tạ Tiêu Thiên, nếu như trái lời xin trời tru đất diệt.

Mọi người cùng nhau minh thệ, thanh âm vang lên rung chuyển cả sơn cốc.

Đặng Tiểu Nhân vội chấp tay cúi sụp xuống đất, giọng tỏ vẻ cực kỳ hoảng sợ:

- Văn bối tài hèn đức mỏng, được chư vị tiền bối yêu mến như vậy văn bối vô cùng tạ ơn. Song trọng trách quá lớn, văn bối thà chết cũng không dám đáp ứng, mong chư vị tiền bối tiến cử cao nhân khác...

Đặng Tiểu Nhân còn chưa nói xong, đột nhiên một tiếng gầm dữ dội chấn động bên tai mọi người, tiếng ong ong ù tai hồi lâu chưa dứt.

Náo Hải Long Vương Hồ Đại Hải râu tóc dựng ngược, hai mắt trợn tròn chỉ vào mặt Đặng Tiểu Nhân giận dữ quát lớn:

- Con bà nguoi! Náo Hải Long Vương ta đây là người... người có danh hiệu trong giang hồ, chỉ vì thích nguoi nên mới chịu làm ngựa chạy theo nguoi. Hắc hắc... nếu tiểu tử nhà nguoi không chịu làm, lão Hồ này quyết suốt đời sẽ không hầu hạ một kẻ nào hết.

Quần hùng bỗng chốc náo động ồn ào không sao tả xiết.

Trường Bạch Dã Tẩu Hải Trường Thanh thấy tình hình như vậy, vội bước tới nói với Đặng Tiểu Nhân:

- Tiểu huynh đệ, tình thế trước mắt như vậy, ngươi không đáp ứng cũng không dễ đâu. Lại nói quần long vô thủ làm sao đối phó được với Tạ Tiều Thiên. Tiểu huynh đệ là người thông minh tất phải nhận ra điều đó chứ.

Thái Hồ thất thập nhị thủy trại Tổng Tiều Bạt Tử Hưởng Bằng Cử, Hình Gia Bảo bảo chủ Thất Bộ Đoạn Hồn Chuông Hình Bộ Cao cũng vội bước tới ghé sát tai Đặng Tiểu Nhân thì thầm:

- Tiểu huynh đệ, những kẻ trước mắt ngươi khó khăn lắm mới bỏ ác theo thiện. Nếu ngươi cứ cố chấp chủ kiến của mình, giả như họ bỏ đi hậu quả sẽ như thế nào? Mong tiểu huynh đệ nghĩ lại.

Đặng Tiểu Nhân cực kỳ khó xử, lặng im không đáp.

Quần hùng càng lúc càng náo động hơn.

Thu Hàn Vân sợ sự tình xảy ra có điều không hay, vội đứng dậy cất giọng lớn tiếng nói:

- Chư vị có thể nghe ta nói một lời không?

Nét mặt mọi người lộ vẻ nghi hoặc cùng đưa mắt nhìn nhau, chợt lặng im phăng phắc.

Thu Hàn Vân đưa mắt ngó qua một lượt, rồi nói tiếp:

- Không biết chư vị có chịu tin lời nói của Đông Địch Thu Hàn Vân này hay chẳng?

Mọi người chẳng hề đắn đo suy nghĩ, đồng thanh lên tiếng:

- Đông Địch Thu nữ hiệp là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm, bọn ta đương nhiên là phải tin.

Đông Địch Thu Hàn Vân mỉm cười chỉ vào Đặng Tiểu Nhân, đoạn nói tiếp:

- Ta là cô cô của Tiểu Nhân, chư vị xem trọng cất nhắc hẳn đó là phúc khí của hắn, Thu Hàn Vân tôi đây cực kỳ cảm kích. Bây giờ ta đáp ứng thay hắn, không biết chư vị có thuận ý không?

Mọi người vui vẻ ra mặt, nhất tề hô lớn:

- Thu nữ hiệp đã quyết định như thế chúng tôi cực kỳ mãn nguyện rồi.

Mọi người lại nâng chén ăn uống trò chuyện vui vẻ như cũ.

Đặng Tiểu Nhân nâng cao chén rượu hướng về mọi người, rồi ngửa cổ uống cạn, đoạn lên tiếng:

- Văn bối có chuyện này kính mong chư vị tiền bối chỉ giáo. Văn bối chưa hề có kinh nghiệm giang hồ, chuyện này đi hỏi tội Tạ Tiều Thiên, giải cứu chưong môn các đại môn phái cùng với những tinh anh trong võ lâm chỉ được thành công, không cho phép thất bại, nên làm chuyện nào trước, chuyện nào sau mong chư vị tiền bối có lời chỉ giáo.

Một thoáng tĩnh lặng.

Thường Thắng Quân lên tiếng nói trước tiên:

- Lão hóa tử cho rằng chuyện cấp bách trước tiên là phải là cho rõ Nam Bút Tạ Tiều Thiên tàng thân nơi đâu mới có thể tính chuyện tiếp theo.

Mọi người gật đầu khen phải, ánh mắt không hẹn mà cùng hướng về phía Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương, Tiểu Hòa Thượng Không Không Không, Thần Đà Ất Hưu và Tú Bất Quá Ngộ Thượng Quan Lượng.

Phí Đại Cương thở dài một tiếng lẩm bẩm nói:

- Nói ra thật là hổ thẹn. Bốn người chúng ta còn chưa thấy mặt của Nam Bút Tạ Tiều Thiên, nói chi tới chuyện biết được chỗ tàng thân của ư.

Trường Bạch Dã Tẩu Hải Trường Thanh bỗng hiện vẻ nghi ngờ, giọng nói có vẻ không tin:

- Xin hỏi Phí huynh, vậy thì huynh làm sao giao những người này đến tận tay Tạ Tiều Thiên?

Tiểu Hòa Thượng Không Không Không vội cướp lời:

- Nói ra có lẽ chư vị không tin. Hẳn là ai, dùng công phu gì, dùng dược vật gì làm mê mất bản tính của chư vị, thậm chí chư vị là ai, ta cũng không biết rõ. Bọn ta chỉ có nhiệm vụ đưa các vị đến bờ biển cực kỳ bí mật, sau đó đốt lửa làm hiệu, tự nhiên sẽ có một chiếc thuyền đến tiếp nhận. Khi trách nhiệm hoàn tất, tự có người đến đưa thuốc giải cùng với một đạo lệnh mới cho bọn ta, cứ theo những gì ghi trên đạo lệnh lại đi tới một địa điểm khác đợi lệnh tiếp theo.

Mọi người không ai ngờ Nam Bút Tạ Tiều Thiên lại giảo hoạt đến như vậy, ai nấy đều phì cười chỉ lắc đầu thở dài không nói.

Bầu không khí u tịch nặng nề.

Thu Hàn Vân chớp mắt liếc nhìn bốn người rồi hỏi tiếp:

- Xin hỏi chưong môn các đại môn phái đều do bốn vị đưa đi phải không?

Thần Đà Ất Hưu điểm nụ cười đoạn ôn tồn đáp:

- Không biết.

Thu Hàn Vân giật mình, mắt ngơ ngác nhìn họ.

Tý Bất Quá Ngộ Thượng Quan Lượng sợ gây ra sự hiểu lầm, vội lên tiếng giải thích:

- Thu nữ hiệp còn chưa biết, khi giao những người này vào tay ta, họ đều vận thọ y, dán giấy vàng che kín mặt. Hơn nữa trong đạo lệnh nghiêm cấm không cho phép lên nhìn xem thân thể của họ, việc không liên quan tới mình không ai muốn tự chuốc lấy phiền muộn, cho nên chúng ta không sao trả lời cho Thu nữ hiệp rõ được.

Thu Hàn Vân gật gù đáp:

- Hóa ra là như vậy.

Đặng Tiểu Nhân đột nhiên ánh lên tia nhìn kỳ lạ, cất tiếng hỏi Thượng Quan Lượng:

- Thượng Quan tiền bối, xin hỏi ai đã giao những người này cho tiền bối vận chuyển?

Thượng Quan Lượng vội vàng đáp:

- Mỗi lần mỗi người khác nhau, ta không thể nhớ được.

Đặng Tiểu Nhân giật mình vội hỏi tiếp:

- Đã vậy làm sao để nhận ra đối phương?

Thượng Quan Lượng nói tiếp:

- Chỉ dựa vào tín vật mà thôi.

Nói xong Phí Đại Cương, Không Không Không, Thần Đà Ất Hưu, Thượng Quan Lượng lấy từ trong túi ra một chiếc hồ lô bằng xích ngọc chế tác cực kỳ khéo léo tinh xảo.

Đặng Tiểu Nhân mắt lộ kỳ quang, hấp tấp liền nói một hơi:

- Thủy hoàn sơn, sơn bao thủy, thủy tại sơn trung, sơn tại thủy trung.

Mọi người trở mắt ngạc nhiên ngó Đặng Tiểu Nhân, không hiểu chàng đang nói gì.

Bốn người nghe vậy liền nháy dựng lên, miệng thốt lên kinh ngạc:

- Tiểu huynh đệ, người... người làm sao mà biết được?

Đặng Tiểu Nhân khẽ nhếch miệng như muốn cười, hữu thủ xòe ra, trong lòng bàn tay có một cái hồ lô nhỏ xíu, ánh ngọc chiếu ra xanh biếc, được chạm khắc cực kỳ tinh xảo, trông quý giá vô cùng.

Mọi người nhìn nhau thất sắc, trợn mắt há miệng hoảng kinh.

Tái Thế Nhân run lên bần bật, mặt đột nhiên biến sắc, nắm chặt Đặng Tiểu Nhân, giọng thấp phần kích động:

- Nói mau! Cái này ở đâu ra?

Đặng Tiểu Nhân mỉm cười rồi đem chuyện Giang Thủy Hàn mạo danh chàng xông vào đại nội hoàng cung giữa đêm khuya rồi hai người động thủ, đến chuyện lão nhân cố quái nọ giải cứu cho Giang Thủy Hàn ra sao, tiếp đó lại bị thanh Mặc Kiếm của chàng đâm một nhát xuyên thấu vào tim như thế nào, thuật lại cho mọi người nghe một cách minh bạch.

Mọi người nghe xong chợt hiểu ra, tất cả nỗi lo lắng trong lòng giờ đây hoàn toàn tan biến.

Tái Thế Nhân khoe mắt rớm lệ, buông tiếng thở dài, lẩm bẩm một mình:

- Sinh nhi không còn, con đã đi trước ta...

Đặng Tiểu Nhân do đang mãi suy nghĩ nên không hề chú ý đến cử chỉ, lời nói khác thường của Tái Thế Nhân.

Thanh âm Tái Thế Nhân quá nhỏ nên những người khác cũng không cách nào nghe rõ lão đang thì thầm những gì.

Đột nhiên Đặng Tiểu Nhân chợt đứng phắt dậy, mỉm cười khoa chân, múa tay lớn tiếng nói:

- Ha ha... Ta thật là thông minh đệ nhất không sai.

Lãnh Nguyệt My, Mai Đông Ni, Bạch Hàng Tố đồng thanh cất tiếng hỏi:

- Người... người nói cái gì vậy?

Đặng Tiểu Nhân cười ha hả đáp:

- Ta đã biết Nam Bút Tạ Tiều Thiên ở đâu.

Mọi người cực kỳ hoan hỉ, nhất tề lên tiếng hỏi:

- Y đang ở đâu?

Đặng Tiểu Nhân vội đáp:

- Ở nơi nào ta cũng không biết, nhưng chắc chắn là ở trên một hòn đảo không thể nào lăm được.

Mọi người nghe đều vô cùng thất vọng.

Bạch Hàng Tố, Mai Đông Ni, Lãnh Nguyệt My kẻ lờm người nguýt chàng, giọng ba người vang đến bên tai:

- Người... người làm trò quỷ gì vậy hả?

Đặng Tiểu Nhân trợn mắt, giọng chàng cực kỳ nghiêm chỉnh:

- Ai mà làm trò quỷ! Ta tuy không biết Tạ Tiểu Thiên trốn ở nơi nào, nhưng ta nhất định sẽ tìm thấy. Hơn nữa y còn sai người đến đón chúng ta mà, tin hay không là tùy các người.

Phong Cái Thường Thắng Quân vừa bực tức vừa buồn cười, lạnh lùng lên tiếng hỏi chàng:

- Xú tiểu tử, cái miệng hôi của ngươi làm sao ta tin được. Bằng chứng ở đâu thử nói ta nghe!

Đặng Tiểu Nhân nháy mắt quay về phía lão, nhăn mặt làm xấu rồi đáp:

- Nghĩa phụ, bằng chứng hả? Không cần đâu. Nhưng chỉ cần lão nhân gia chuẩn bị sẵn cho tiểu tử sáu bộ thọ y, tiểu tử nhất định sẽ dắt người tới gặp Tạ Tiểu Thiên mà thôi.

Sắc mặt Thường Thắng Quân âm trầm bất định, hồi lâu mới thấp giọng đáp:

- Được, ta sẽ lo đủ cho mi sáu bộ thọ y, nếu như mi dám cả gan bày trò lừa gạt lão hóa tử đây thì coi chừng ta cắt bỏ cái chỗ đội nón của mi đó.

Đặng Tiểu Nhân lập tức so vai rụt cổ, ra vẻ sợ hãi, đoạn cười đáp:

- Kỳ thực mọi sự quá đơn giản. Tuy nhiên tất cả chúng ta đều phải mặc thọ y trên người, cố ý giả trang là đã bị được lực mê hoặc thần trí, xong xuôi bốn lão tiền bối Phí Đại Cương, Không Không Không, Thần Đà Ất Hưu, Thượng Quan Lượng dẫn chúng ta đến bãi biển bí mật nọ, nổi lửa làm hiệu, tự khắc sẽ có thuyền đến tiếp đón chúng ta. Khi mọi người đã đặt chân lên đảo mà vẫn không một ai hay biết, như vậy lẽ nào còn sợ không tìm được Nam Bút Tạ Tiểu Thiên ư?

Lúc này mọi người mới bật cười hể hả.

Trường Bạch Dã Tẩu Hải Trường Thanh vỗ vai Đặng Tiểu Nhân, không ngớt lời tán dương chàng:

- Tiểu huynh đệ quả là kỳ tài trong thiên hạ, tâm trí võ công đều vượt xa chúng ta một bậc. Hải Trường Thanh này bình sinh không coi ai ra gì, nay ta phải bội phục tiểu huynh đệ thực sự.

Đặng Tiểu Nhân khiêm tốn không dám nhận lời khen, đoạn quay sang nói với Tái Thế Nhân:

- Lão ca ca, hiện có Tuyệt Liên Tử của Ngộ Thiên tiền bối, cùng Thái Ất Đại Hoàn Đơn của tiểu đệ, tin rằng lão ca ca nhất định có thể luyện thành thuốc giải. Khi lên đến đảo mọi người tạm thời án binh bất động, âm thầm dùng thuốc giải cứu chương môn nhân các đại môn phái cùng tinh anh của võ lâm. Đợi sau khi họ khôi phục thần trí, lúc đó mới ra tay động thủ, không biết ý chư vị tiền bối thế nào?

Mọi người hết sức hân hoan, đồng thanh lên tiếng:

- Hảo ý, hảo ý! Nam Bút Tạ Tiều Thiên nhất định cho rằng chúng ta đã bị dược vật làm mê mất bản tính, tùy ý hấn sai khiến mà không thể ngờ được.

Sự việc đã quyết định xong, mọi người đều thư thái hân hoan dưỡng sức chờ đợi, chuẩn bị thân thủ lên đường.

Ba người bạn rợn nhất là Mai Đông Ni, Đặng Tiểu Nhân và Tái Thế Nhân.

Mai Đông Ni được Tái Thế Nhân dẫn thông hai mạch nhâm đốc, truyền cho nàng các loại võ công tuyệt thế như Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí, Lăng Hư Phi Độ, Tử Phủ Mê Tang rồi lại còn truyền thêm cho nàng tất cả bí quyết của Phật Môn Giáng Ma Đại Pháp Vô Tướng Thần Công, một loại công phu quán tuyệt vô địch thiên hạ.

Quần hùng sau khi biết được quan hệ của Mai Đông Ni, Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My với Đặng Tiểu Nhân, họ liền đem sở đắc võ công của mình truyền hết cho ba người. Kể thì truyền tâm pháp nội công, người thì dạy tuyệt kỹ sở trường, nên chỉ trong một thời gian rất ngắn, võ công của ba người đã tiến bộ vượt bậc.

Mai Đông Ni bên ngoài nhu mì hiền hậu, song nội tâm cứng rắn vô cùng, nàng quyết chí tự tay thanh toán mối nhục với Giang Thủy Hàn chứ không nhờ tay người khác, do thế nàng ngày đêm miệt mài luyện tập võ công, lại có căn cốt vững vàng từ trước nên chẳng mấy chốc đã trở nên một trong số các cao thủ đệ nhất võ lâm không mấy ai sánh kịp.

Đặng Tiểu Nhân nhân phẩm xuất chúng, võ công cao thâm vô tướng, lòng dạ nhân hậu rộng như biển cả, cho nên được quần hùng cực kỳ mến phục, tranh nhau kết giao bằng hữu với chàng, cùng nhau đối ẩm đàm luận về tuyệt kỹ võ công.

Tái Thế Nhân ngoài việc truyền thụ võ công cho Mai Đông Ni, còn phải luyện thuốc cứu người, giải độc cho võ lâm thiên hạ nên càng bận bịu không sao tả xiết.

Mọi việc đã thành tựu, giờ khởi hành sắp sửa đến nơi.

Qua một hồi thương lượng bàn luận, mọi người quyết định đem đi ngày nghỉ, lựa những tiểu lộ nơi hoang sơn u cốc để tránh lộ tông tích.

Đêm đã khuya, gió núi ào ào thổi tới.

Ba mươi con người giả chết ngang nhiên lên đường.

oOo

Bây giờ hãy nói một chút về Côn Minh.

Trước tiên phải nói sơ lược về thời tiết khí hậu của vùng này.

Mùa hạ không hề nóng bức, suốt ngày không có mấy giọt mồ hôi chảy xuống. Tiết đông chỉ hơi se lạnh, không cần dùng đến áo bông. Khí hậu quanh năm mát mẻ dễ chịu vô cùng, hoa tươi nở suốt bốn mùa trông đẹp mê người.

Côn Minh có ba thứ gọi là tam bảo: kẻ hầu, vân cước và đại đầu thái.

Vân cước và đại đầu thái không có gì đáng nói, chỉ có kẻ hầu là cực kỳ trân quý mà thôi. Bởi vì kẻ hầu không phải một thứ món ăn chế từ thịt gà mà là một côn trùng sinh sống trên nấm chỉ có ở Côn Minh mới mang một hương vị đặc biệt khó tả.

Đến Côn Minh thưởng thức các món ăn nhất định phải nghĩ đến Phổ Nhĩ Trà, một loại danh trà nổi tiếng khắp thiên hạ của vùng Vân Nam.

Phổ Nhĩ Trà trước đây chỉ dành riêng cho bậc đế vương thưởng thức, được đóng thành miếng hình tròn hoặc khối vuông, phía trên được ép nổi theo hình chữ "Phước Lộc Thọ"

Nói Phổ Nhĩ Trà là đặc sản của vùng Vân Nam, cố nhiên không có gì sai, song loại trà ngon xứng đáng được gọi là đệ nhất danh trà ở Vân Nam lại là Khô Đương Trà.

Tên nó tuy không tao nhã cho lắm, song đó mới cực kỳ là loại trà kỳ trân dị bảo.

Tương truyền mỗi năm vào mùa hái trà, các cô nương hái trà còn trinh nguyên, nước da trắng hồng, đi lựa những lá trà, mầm trà còn tươi non rồi lén bỏ vào trong đáy quần mang về nhà, dùng âm khí cực thịnh của thiếu nữ ấp ủ mầm trà, sau khi tích được nhiều mới đem ra chợ bán. Loại trà này cực kỳ thích hợp với những nam nhân dương hỏa cực thịnh để điều hòa chân khí. Cho nên người vùng này tự cho rằng Khô Đương Trà có hương vị vô cùng đặc sắc, quý giá bậc nhất trong thiên hạ.

Tổng đàn Phi Hồ Bang uy trấn vùng Vân Nam Quý Châu, nằm trên đỉnh núi ngoại ô phía tây Côn Minh. Trừ con đường sơn lộ dành cho xe ngựa, khách bộ hành còn có một bến nước có thể đậu thuyền. Dòng nước từ trên chảy xuống, lúc trào lên núi nhìn về thành Côn Minh xa xa, cảnh sắc hiện lên đẹp như bức tranh thủy mặc cực kỳ thơ mộng.

Ngày hội Vu Lan Bồn chính vào rằm tháng bảy, ánh đèn rực rỡ chiếu sáng Côn Minh trong bể người đông như kiến cỏ, trong thanh hầu như không có đêm khuya đen đặc, khung cảnh cực kỳ náo nhiệt.

Nhà nhà đều mời sư tăng đến gia đình mình làm lễ Vu Lan Bồn, niệm kinh thí thực cho các cô hồn ngựa quỷ, những chiếc thủy đăng sáng lấp lánh trên mặt nước.

Bang chủ Phi Hồ Bang là Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh, chẳng những có võ công tuyệt thế cao thâm vô tướng, tính tình cuồng phóng không câu nệ tiểu tiết nhỏ nhặt nào mà còn chuyên làm chuyện nghĩa hiệp.

Vì tính tình phóng khoáng hào sảng nên bằng hữu khắp thiên hạ đều nức tiếng khen ngợi, cùng kết giao cố tri. Tổng đàn Phi Hồ Bang lúc nào cũng có võ lâm hiệp khách ngồi kín sảnh đường.

oOo

Trống trên lầu canh đã vang lên từng hồi.

Lúc này trời đã chuyển sang canh ba.

Đêm khuya như vậy, nhưng tại tổng đàn Phi Hồ Bang ánh đèn vẫn chiếu sáng như ban ngày.

Bỗng nhiên, trên con đường sơn đạo phía sau núi đột nhiên xuất hiện mấy bóng người, họ đưa mắt dò xét hồi lâu rồi đột ngột bay vút ra xa mấy chục trượng.

Không một ai có thể nhìn thấy. Giả như có chột để ý cũng không tài nào biết được đó là thú chạy chim bay hay là người, bởi vì họ lướt quá nhanh, lẹ hơn sao xẹt, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng của họ nữa.

Trước đây, trong vòng trăm dặm quanh tổng đàn Phi Hồ Bang được giới bị cực kỳ thâm nghiêm, cứ ba bước lại có người gác, năm bước lại có đội canh, đừng nói là người, ngay cả một con chim cũng khó mà bay qua lọt.

Tổng đàn Phi Hồ Bang thường ngày vẫn ồn ào huyền ảo, lúc này đáng lẽ phải càng nhiệt náo hơn nữa bởi vì hôm nay chính là ngày lễ giai kỳ mừng thọ của Phi Hồ Bang bang chủ Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh.

Điều cực kỳ quái lạ là đêm nay tổng đàn Phi Hồ Bang vắng lặng dị thường, mấy chục ngôi đình đài lầu gác xung quanh tuy đều treo đèn kết hoa, ánh sáng chiếu ra rực rỡ như ban ngày, nhưng lại không thấy một bóng người.

Hồi lâu sau, Thường Thắng Quân đang ẩn mình trong bóng tối không còn chịu nổi nữa, bèn quay lại liếc nhìn ra phía sau nói nhỏ với mọi người theo sau:

- Theo lời giang hồ đồn đại, Phi Hồ Bang có vô số cao thủ hùng bá hai tỉnh Vân Quý, tổng đàn giới bị cực kỳ chặt chẽ, tựa như tường đồng vách sắt bao quanh. Song hôm nay chợt thấy, xem ra cái lão Tư Mã Trường Thanh này hùng hổ xưng là Huyền Thiên Nhất Kiếm bất quá chỉ là hư danh mà thôi.

Thu Hàn Vân khẽ điểm nụ cười, nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Không phải vậy đâu. Mấy chục năm trước ta đã từng ghé qua nơi đây. Bang chủ Tư Mã Trường Thanh hùng tài đảm lược, khí độ phong lưu cao nhã hơn người. Tình hình đêm nay quả là lạ lùng. Chẳng lẽ nào...

Mọi người đều rúng động, vẻ mặt cực kỳ lo lắng bất an.

Hải Trường Thanh ôn tồn cất tiếng bảo:

- Đợi lão hủ thử xem một chút.

Chưa dứt lời đã nghe một tiếng "Choang"

Phút chốc mọi vật đều im lặng như cũ.

Lúc này mọi người bất ngờ biến sắc, vẻ mặt khẩn trương cảm thấy sự tình đã trở nên nghiêm trọng.

Hốt nhiên một tiếng hú dài vang lên, thanh âm tựa tiếng hổ gầm vút lên xé toang không gian tịch mịch trong đêm khuya, hồi âm dội lại vang vọng tứ phía nơi sơn cốc thanh âm kéo dài hồi lâu chưa dứt.

Tiếng gầm vang chưa kịp dứt, bóng người đã nhanh nhẹ lướt tới hơn điện xẹt.

Trên khung cửa chính của tổng đàn Phi Hồ Bang chợt hiện ra bóng một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, đó chính là Đặng Tiểu Nhân.

Chàng đứng trước cánh cửa, hai tay ôm quyền thi lễ, tiếp đó lớn tiếng nói:

- Tại hạ Đặng Tiểu Nhân, đêm khuya đến đây bái kiến thật là vạn bất đắc dĩ, mong được tiếp kiến Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã lão tiền bối bang chủ của quý bang.

Bầu không khí trầm mặc lạnh lẽo như chết, không hề có tiếng hồi âm đáp lại.

Một tiếng la kinh ngạc vang lên.

Đặng Tiểu Nhân bay vút lên nhẹ như một sợi lông hồng, thoáng chốc đã nhẹ nhàng đáp xuống đứng trước đại sảnh. Khoảng cách từ khung cửa nơi chàng đứng cách đại sảnh đường khoảng hơn trăm trượng, thuật khinh công của chàng cao tuyệt, thật là hiếm có trong võ lâm, chả trách nào những người đang ẩn thân trong bóng tối biến sắc mặt, miệng trầm trồ khen ngợi không ngớt.

Tái Thế Nhân, Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tố, Mai Đông Ni, Hải Trường Thanh và các nhân vật khác sợ chàng rơi vào chỗ nguy hiểm, nên cũng vội thi triển khinh công bay theo sau.

Mọi người nghe thấy Đặng Tiểu Nhân “Úy!” một tiếng kinh ngạc, vội thủ thế đợi sự biến xảy ra, bóng người nối đuôi nhau bay tuốt vào trong khách sảnh.

Nến chúc thọ vẫn lung linh tỏa sáng.

Hai vế đối do chính nét bút của đại thư pháp gia Trịnh Bản Kiều tự họa hàng chữ: “Phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn” đập ngay trước mắt mọi người.

Lễ vật mừng thọ chất cao như núi.

Nhưng chung quanh không hề có một bóng người, bởi vì tất cả mọi người đều đã tắt thở nằm ngổn ngang trên mặt đất, xung quanh bệ bết những máu, có những vũng máu còn chưa kịp khô.

Mùi tử khí chết chóc bao trùm khắp đại sảnh.

Không khí ứ tích ghê rợn cực kỳ khiến cho mọi người tựa như ngưng thở.

Quần hùng nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng này đều phải rùng mình lạnh gáy, toàn thân bất giác run lên, đầu tóc dựng đứng trong lòng như vừa bị ai bóp nghẹt.

Đặng Tiểu Nhân vội trầm giọng hô lớn:

- Lục soát mau lên!

Lệnh vừa thốt ra, quần hùng lập tức chia nhau ra đi lục soát khắp nơi.

Thi thể ngổn ngang trên nền đất, máu chảy lênh láng khắp nơi, tất cả các gia khách tại Phi Hồ Bang tổng cộng không dưới một ngàn bảy trăm người đều bị chết một cách thê thảm.

Một vụ thảm sát tập thể với thủ đoạn cực kỳ tàn ác chưa từng thấy trong giang hồ mấy chục năm nay. Đột nhiên Đặng Tiểu Nhân dựng đứng, mắt long lên đỏ ngầu giận dữ, toàn thân run cầm cập, nước mắt tuôn ra như mưa, hai chân chàng chột mềm nhũn như sắp chết vậy.

Mai Đông Ni và Lãnh Nguyệt My vội bước tới đỡ chàng, tay chân hai người bắn loạn, khóc không thành tiếng.

Bạch Hàng Tố vội nhào tới ôm chặt lấy chàng, rồi bật khóc nức nở.

Tái Thế Nhân thấy vậy vội trầm giọng bảo:

- Mau dìu hẩn ngồi đây!

Nói xong, Tái Thế Nhân cũng vội ngồi xuống, song chuông gió ra áp vào mệnh môn phía sau lưng Đặng Tiểu Nhân.

Thời gian cận chén trà trôi qua.

Đặng Tiểu Nhân mới từ từ tỉnh lại rồi chột òa lên một tiếng, bật khóc thảm thiết, miệng không ngớt rên rĩ:

- Lão quái ơi, người chết quá ư thảm thương như vậy! Tiểu tử cũng muốn chết theo, tại sao ta lại không đến sớm hơn một chút?

Lãnh Nguyệt My thấu hiểu tâm tình của chàng lúc này. Nàng biết rõ tình cảm gắn bó sâu đậm của Đặng Tiểu Nhân và lão quái Nạp Vũ Xuân, từ nhỏ hai người sống với nhau như cha con. Thấy chàng đau khổ không thiết sống nữa, nàng chỉ còn biết cúi đầu rơi lệ, không còn biết an ủi chàng ra sao cho được.

Mọi người nghe chàng nhắc tới lão quái, họ đưa mắt ngơ ngác ngó nhau chẳng biết chàng nói đến người nào.

Đông Dịch Thu Hàn Vân từ phía hậu viện chạy lại đẩy đám đông, hấp tấp tới trước mặt Đặng Tiểu Nhân rồi bảo:

- Hải tử, Nạp Vũ Xuân không hề bị chết...

Đặng Tiểu Nhân chồm tới nắm chặt cánh tay Thu Hàn Vân, vội vã hỏi:

- Cô cô không gạt Tiểu Nhân chứ?

Thu Hàn Vân nhẹ nhàng quệt những giọt lệ trên má chàng, đoạn hỏi ngược lại:

- Cô cô có bao giờ lừa gạt người chưa?

Đặng Tiểu Nhân còn chưa kịp trả lời, đã nghe tiếng Thường Thắng Quân vang lên:

- Chẳng những lão Nạp Vũ Xuân, Tây Đồ Nguyễn Đại Thành không có trong số một ngàn bảy trăm thi thể nằm đây, mà ngay cả Bắc Dao Từ Bản Mộng, bang chủ Cái Bang Thạch Lệnh Nguyên, Bách Vạn Hoa Tử Trình Lão Nhị soái lĩnh ba toán kia cũng bất vô âm tín, không biết đi về phương nào.

Đặng Tiểu Nhân ngẩn người kinh ngạc.

Một thoáng trầm mặc trôi qua.

Hồi lâu, Đặng Tiểu Nhân lộ vẻ nghi hoặc, ôn tồn nói:

- Không rõ họ đến chưa hay là còn đang trên đường?

Thường Thắng Quân vội đáp:

- Tính theo lộ trình họ đã đến đây từ lâu rồi.

Thình lình từ xa vọng lại thanh âm kinh ngạc.

Mọi người đang lo lắng chợt nghe Ma Y Quán Đạo Ngưu Đaoan Đình lớn tiếng nói:

- Đó là tiếng kêu của Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vĩ và Phật Môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền. Chúng ta đi ngay tới đó xem thử.

Ma Y Quán Đạo Ngưu Đaoan Đình vừa nói dứt lời, song cước điểm xuống đất, thân hình xẹt đi nhanh như điện lao vút ra ngoài sau.

Mọi người không dám chậm trễ, vội vàng phóng theo.

Ánh trăng lạnh lẽo từ trên cao chiếu xuống, làn gió đêm vi vu thổi nhẹ, vạn vật chìm đắm trong tĩnh lặng, những con đom đóm lập lòe trong đêm đen.

Phía trước vách đá sau núi, một lão nhân râu tóc trắng bạc đang ngồi xếp bằng, mặt quay vào phía vách đá, mình vận chiếc trường bào màu đỏ, dáng người cao lớn chống kiếm trước mặt, ngồi yên bất động trông như một lão tăng đang tham thiền nhập định.

Đào Nhất Vĩ và Ngộ Thiền chạy như bay tới trước mặt quần hùng, đoạn chỉ vào lão nhân đang ngồi quay mặt vào vách đá, đồng thanh nói lớn:

- Các người xem...

Quần hùng ngược mắt nhìn lên. Bởi vì lão nhân đó ngồi úp mặt vào vách đá nên không tài nào thấy được mặt thật của lão, cũng chẳng rõ danh tính của lão là gì, tại sao lại ngồi một mình úp vào vách đá trong đêm khuya như vậy?

Lát sau, Đông Dịch Thu Hàn Vân đột nhiên tách ra khỏi đám đông, ôn tồn cất tiếng:

- Tư Mã huynh, từ lúc giã biệt đến giờ vẫn được mạnh giỏi chứ? Không biết có còn nhớ đến cố nhân Thu Hàn Vân này không?

Quần hùng nhìn nhau thất sắc. Thì ra đó chính là bang chủ Phi Hồ Bang uy trấn hai tỉnh Vân Quý, Tư Mã Trường Thanh, biệt hiệu Huyền Thiên Nhất Kiếm.

Mọi người lơ mơ hiểu ra Phi Hồ Bang đang gặp sự biến cố không may, một ngàn bảy trăm người không còn một ai may mắn sống sót, chẳng lẽ lão đường đường là bang chủ Phi Hồ Bang lại có thể ngồi một mình úp mặt vào vách đá ung dung như vậy được sao?

Đông Dịch Thu Hàn Vân nói tiếp:

- Tư Mã huynh, quý bang chẳng may gặp tai kiếp lớn lao, lẽ nào huynh có thể...

Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh vẫn như chẳng nghe thấy gì, bất động tại chỗ không hề động đậy.

Đặng Tiểu Nhân đột nhiên hé lộ tia nhìn kỳ lạ, đưa tay chỉ vào vách đá nơi Tư Mã Trường Thanh đang ngồi bất động, rồi lớn tiếng nói:

- Xin chú ý nhìn kia.

Quần hùng vội ngược mắt nhìn kỹ, thấy trên vách đá cứng rắn có hàng chữ do người dụng nội lực thi triển Kim Cương Chỉ khắc lên vách đá, nét chữ uốn lượn như rồng bay phượng múa.

Văn viết:

"Tư Mã Trường Thanh ta đây bảy tuổi luyện kiếm, mười năm sau thành tựu, sáng lập ra Phi Hồ Bang, hành hiệp giang hồ, tung hoành chốn võ lâm suốt bốn mươi năm. Nào ngờ, một phút sai lầm đi vào đường gian, cùng cấu kết với Nam Bút Tạ Tiều Thiên mưu đồ bá chủ giang hồ, lãnh tụ võ lâm, không chế chương môn nhân các đại môn phái cùng với tinh anh trong võ lâm thiên hạ. Lúc sắp thành công, nào ngờ Tạ Tiều Thiên lòng lang dạ sói, ngầm hạ độc thủ khiến cho bang phái tan nát, gia tộc tiêu vong. Hối hận thì đã trễ, muốn khóc không còn lệ, hổ thẹn không dám thấy mặt đồng đạo võ lâm, càng không có mặt mũi nhìn phụ lão hai tỉnh Vân Quý, bèn tự đoạn tâm tuyệt mạch. Trước khi chết lưu vài chữ lại để cảnh cáo hậu sinh không được theo vết xe đổ của ta."

Lúc mới bắt đầu nét chữ cứng rắn, khắc sâu vào đá, nhưng đến hai dòng cuối cùng nét chữ xiêu vẹo, tâm lực đã tổn nên không cách nào khiến cho nét bút ngay ngắn thẳng hàng như trước.

Quần hùng xem xong không khỏi buông tiếng thở dài. Không ai ngờ rằng một nhân vật hào hùng tiếng tăm lẫy lừng trong thiên hạ, bá chủ hai tỉnh Vân Quý chỉ vì một thoáng sai lầm đã lạc vào đường mê.

Thật là một thoáng sai lầm ôm hận thiên thu, chết không nhắm mắt được.

Quần hùng thương tiếc đào huyệt chôn cất tử tế, đoạn dựng mộ bia làm dấu.

Bất ngờ, tiếng đao vang lên chát chúa.

Những luồng ngân quang lóa lên trông thật nhức mắt, những tiếng hò hét lồng lộng bên tai hồi lâu không ngớt.

Đặng Tiểu Nhân nghe giọng đoán biết phương vị vội bay vút lên không, lao về hướng rừng thông bên trái phái sau ngọn núi lẹ hơn sao sa điện xẹt.

Bóng người vút tới, thân hình lao đi nhanh như luồng điện chớp.

Quần hùng vội vàng bay theo sau Đặng Tiểu Nhân.

- o O o -